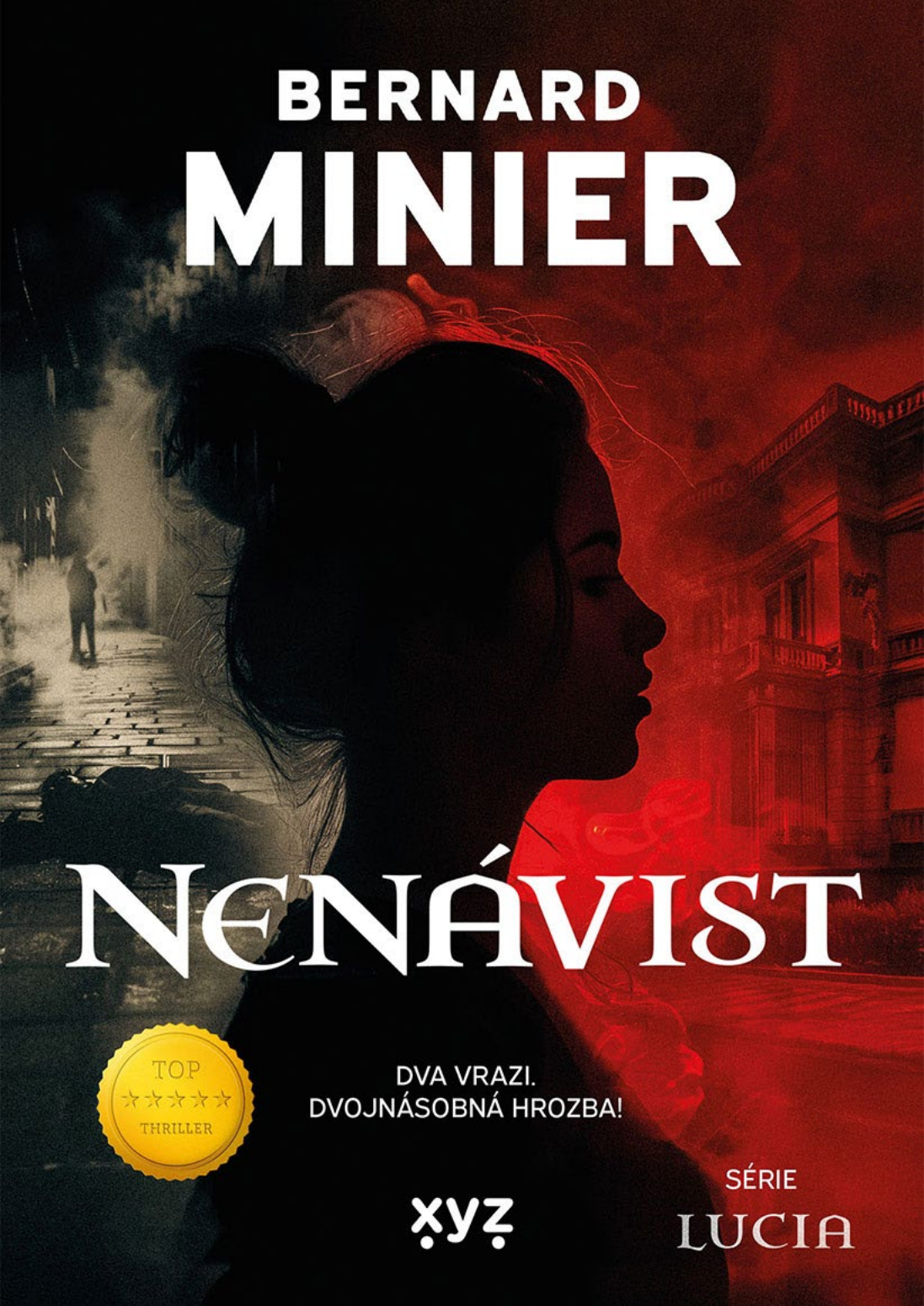
BERNARD
MINIER
NENÁVIST
TOP
THRILLER
DVA VRAZI.
DVOJNÁSOBNÁ HROZBA!
SÉRIE
LUCIA
xyz

Nenávist

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Bernard Minier
Nenávist – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

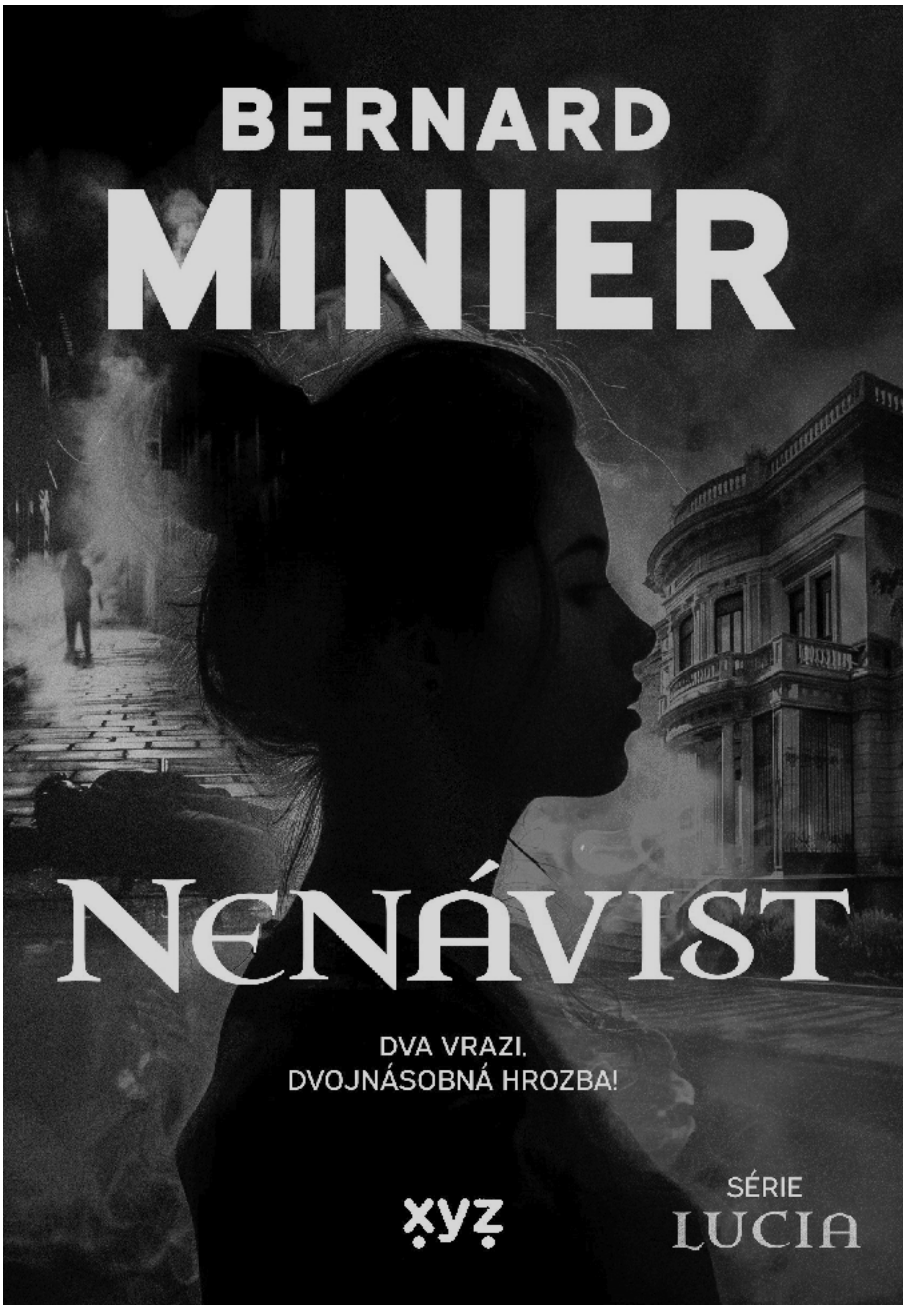
BERNARD
MINIER
NENÁVIST
DVA VRAZI.
DVOJNÁSOBNÁ HROZBA!
XYZ
SÉRIE
LUCIA

BERNARD MINIER

Le Sénéviste

Série Lucia

THRILLER

xyz

Bernardu Fixotovi

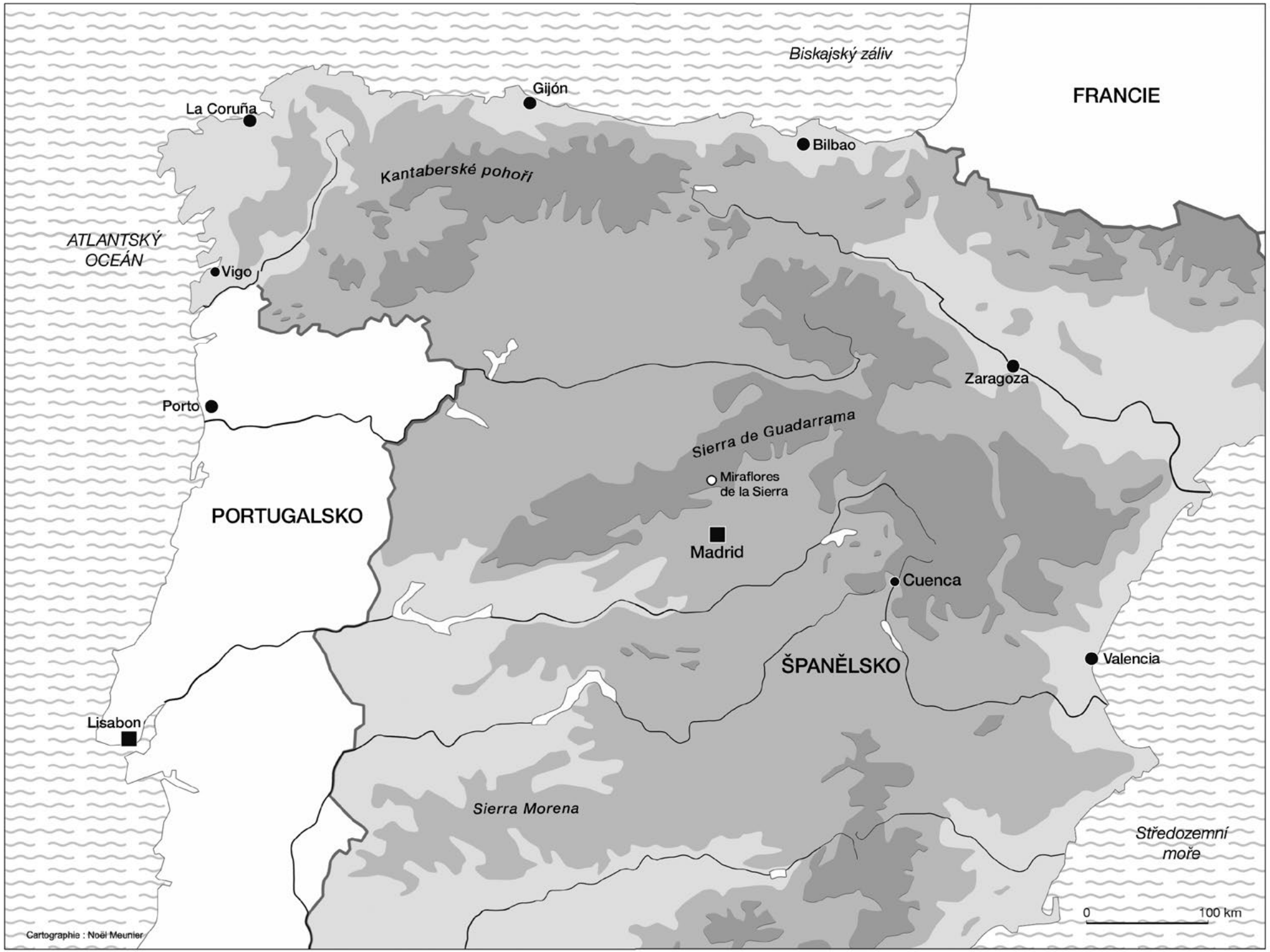
Biskajský záliv
FRANCIE
Gijón
La Coruña
Bilbao
Kantaberské pohoří
ATLANTSKÝ OCEÁN
Vigo
Zaragoza
Porto
Sierra de Guadarrama
Miraflores de la Sierra
PORTUGALSKO
Madrid
Cuenca
ŠPANĚLSKO
Valencia
Lisabon
Sierra Morena
Středozemní moře
0
100 km
Cartographie : Noël Meunier

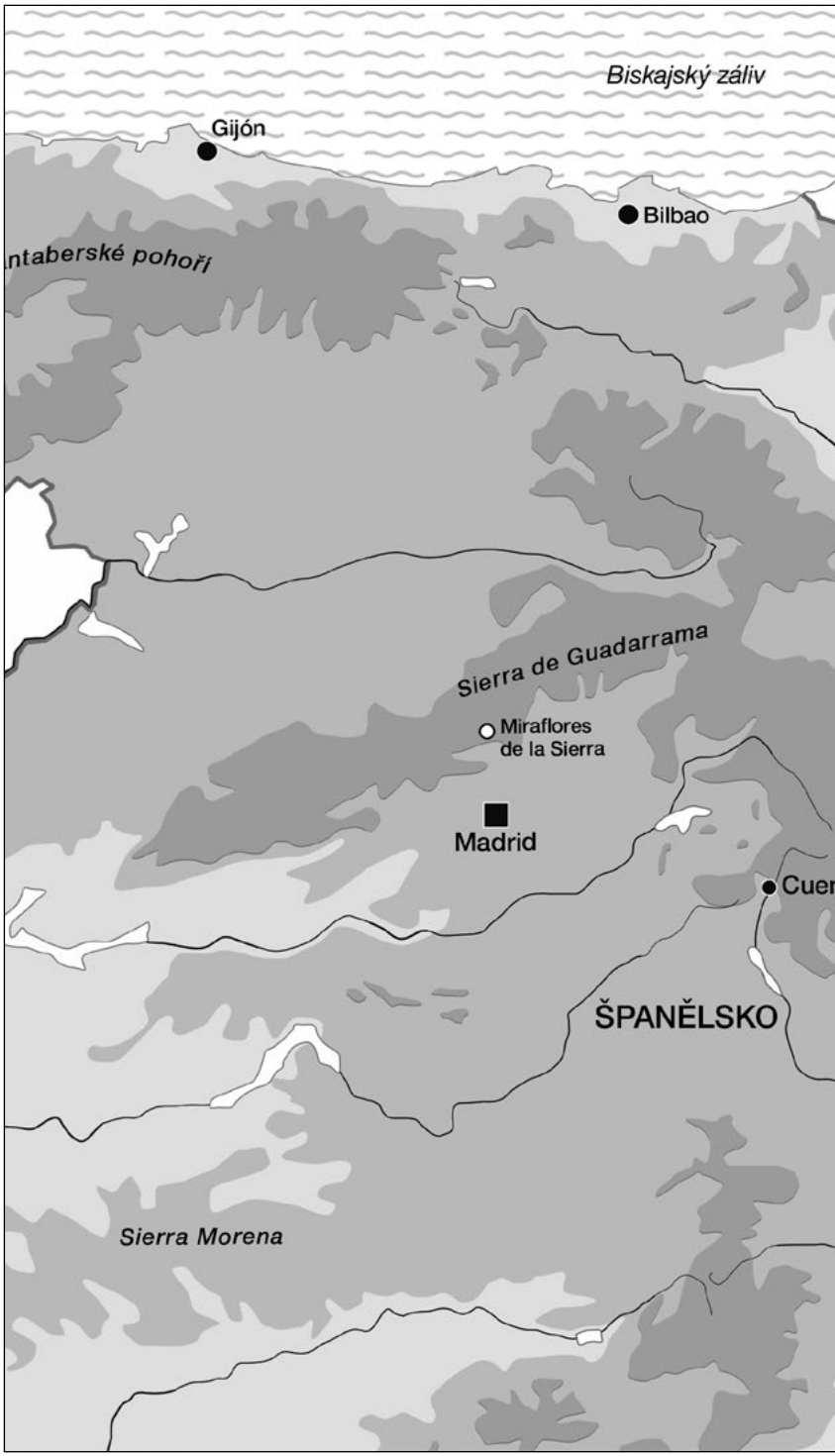
Biskajský záliv
Gijón
Bilbao
ntaberské pohoří
Sierra de Guadarrama
Miraflores
de la Sierra
Madrid
Cuen
ŠPANĚLSKO
Sierra Morena

PŘEDMLUVA

Pláž Padrón, Combarro, Galicie

JSOU MÍSTA, kde se veškerá naděje vytratila. Přes zamlžené čelní sklo hleděla do zimního svítání nad pláží tvaru půlměsíce, na jejímž konci se v mlze matně rýsovaly žulové domy.

Pak s Ariasem sestupovali podél plastové pásky označující cestu. Slaný vítr jí čechral vlasy, jemný zvuk vln sílil a slábl; šlapala v sypkém písku. Tu a tam stopy po pneumatikách, vroubkované vzájemně se překřižující brázdy, některé z nich již „označené" forenzními techniky. Připravovala se na šok.

Bylo to tam.

Pod velkým kamenným křížem. Bílé kombinézy přicházely a odcházely, tiše se vynořovaly a postupně opět ztrácely v mlze jako přízraky kolem mělké díry vyhloubené v písku.

V díře něco leželo…

Na asfaltové cestě vedoucí k pláži stála sanitka – první vozidlo, které sem dorazilo – a pohřební vůz, jenž odveze tělo do místní pobočky IMELGA – galicijského institutu soudního lékařství.

Lucia Guerrerová, v náladě stejně ponuré jako počasí, nadzvedla cíp své kožené bundy a ukázala odznak visící na opasku. Seržant Arias měl ten svůj pověšený kolem krku.

„Víme, kdo to je?“ zeptala se.

„Vera Sáez Lourová, narozena roku 1994, národnost španělská. Měla u sebe doklady, telefon však ne.“

„Stejně jako ty ostatní.“

Kriminalista z Pontevedry si Luciu upřeně prohlížel. Slyšel o ní. V deníku *La Voz de Galicia* psali, že Madrid po druhé vraždě vysílá do La Coruni tým UCO – Centrální operační jednotku (*Unidad Central Operativa*) – s její „nejslavnější vyšetřovatelkou“, aby pomohl vyřešit případ, o kterém teď tisk mluvil jako o „Galicijských unesených“. Případem se celý tým zabýval již týdny… Navzdory tomu bylo před pěti dny nahlášeno zmizení Very Sáez Lourové poté, co odešla z domova do svého zaměstnání ve městě Rianxo, kam však už nedorazila.

Kde jsi? Co děláš? Lovíš už někde nějakou další oběť?

Lucia se podívala dolů na tvar ležící v díře, která spíše připomínala jakousi prohlubeň nebo výmol.

Už dávno se naučila nechávat emoce stranou, musela však uznat, že na scéně před ní bylo cosi dojímavého – jako by ta žena usnula zcela oblečená na písku po nějakém bujarém večírku. Stále měla na sobě zimní kabát přes tlustý svetr a džíny. Na nohou teplé semišové kotníkové boty, vlněné rukavice, velké náušnice, nádech rtěnky…

V ostrém světle reflektorů byla její tvář, obrácená k prázdnému nebi, křídově bledá. Mlha ji obklopovala jako kouř

z táborového ohně. Měla upravené lesklé vlasy a nalakované nehty. *Stejně jako ty ostatní.* Člověk by řekl, že se co chvíli probudí… To ovšem nehrozilo.

Ne s nůžkami zabodnutými do krku ve výši krční tepny. Arias a Lucia poznali také sítko, růženec a tři hlavičky česneku pečlivě rozprostřené vedle: *pokaždé stejný rituál.*

Věděli, co přítomnost těchto věcí znamená. Bylo jim to vysvětleno.

El aire. Vzduch.

Než Lucia přijela do Galicie, neměla tušení, jaký význam je zde tomuto slovu přikládán. (Ne tak seržant Arias, který tu měl rodinu z matčiny strany.) Ke svému úžasu zjistila, že v něj věří ohromující počet Galicijců. *El aire.* Vzduch. Někteří tomu říkají „stín" nebo „malé zlo". Nejde o výraz pro nějakou nemoc. Ani smůlu či neštěstí. Spíš jakýsi druh nepohody, únavy, neviditelné tíhy na ramenou. Tlačí vás to dolů, vysává z vás sílu a energii. Když na člověka přišel *vzduch*, sotva se vlekl, v hlavě se mu usídlily chmurné myšlenky, neměl na nic chuť. A samozřejmě že kde existuje *vzduch*, existují i osoby, které si s ním umí poradit. *Quitar el aire.* Odejmout vzduch. V Galicii byly ženy – většinou starší –, které si toto umění předávaly z generace na generaci, ženy, které ve vesnicích každý znal a které mnozí navštěvovali, ať už tajně či všem na očích.

Luciu překvapovalo, že tu ještě není tisk. Člověk by řekl, že když jsou uneseny tři mladé ženy v rozmezí několika týdnů a jejich těla nalezena vždy několik dnů poté, novináři se na místo činu pohrnou jako na festival, zapomínajíce na

veškerou slušnost a zdrženlivost. Zdá se, že alespoň záchranáři, kteří dorazili na místo jako první, a lékař konstatující smrt byli zdrženliví. Tisku to však nebude trvat dlouho. Čas kvapil.

„Soudní lékař?“ zeptala se.

„Na cestě.“

„Kdo objevil tělo?“

„Netušíme. Dostali jsme anonymní telefonát.“

„Muž nebo žena?“

„Muž…“

„Nějací svědci?“

Ukázala na černé domy napěchované jeden na druhý, kam až oko dohlédlo, vyčnívající z mlžných vod. Ostrov Tambo, stejně jako protilehlý břeh se svými jeřáby a ostatní výbavou námořní školy, zůstávaly v mlze neviditelné.

„Ještě jsme nezačali s vyšetřováním sousedů,“ odpověděl kriminalista z Pontevedry. „Většina těchto domů je ale přístupná pouze během letní sezony.“

Byl leden. Příliv turistů opadl a pobřeží Galicie bylo už nějaký čas poměrně opuštěné. Podívala se na Ariase, který její pohled částečně opětoval – trpěl divergentním strabismem – jedno oko hledělo doprava, druhé doleva, což sice dost znervózňovalo jeho posluchače, Luciu však ne. Pochopil její pohled.

Momentálně nebyli na místě činu nic platní. Kývl tedy skoro neznatelně na souhlas, opustili pláž a začali se pozvolna proplétat uličkami města.

Všude se nacházely *hórreos*[1]. V Combarru jich bylo víc než v kterékoliv jiné vesnici v Galicii. Některé bylo možné spatřit dokonce i v zahradách, kde zabíraly veškerý prostor. Potoky zurčely struhami, v mlze šuměly fontány. Jinak ticho a – prázdno. Lucia odhadovala, že vrah sestoupil na pláž z druhé strany po stejné asfaltové rampě, kudy přišli oni, čili té, kde parkovala sanitka a pohřební vůz – daleko od domů. Pak se musel po písku dopotácet na místo, kde nechal tělo. To si tedy troufal. Stejně jako při únosech musel jednat brzy ráno, než se rozednilo, pravděpodobně jen při světle reflektorů z auta, když vesničané ještě spali. Musel konat rychle, vyndat ji z kufru, vyhloubit díru a rozmístit rituální předměty. Zabil a připravil ji jinde.

Ve vedlejší uličce kopal osamělý chlapec do balonu proti zdi. Okamžitě přestal, jakmile je viděl přicházet.

„Já ho viděl," řekl.

Lucia si ho prohlédla. Chlapec měl protáhlý obličej, špičatou bradu a velké živé oči.

Nevypadal ani překvapeně, ani vyděšeně.

„Koho?"

Ukázal prstem na pláž. Lucia ho odhadovala tak na deset let.

„Toho, co tohle dělá. Slendermana. Byl na pláži, viděl jsem ho…"

„Koho?"

„Slendermana," opakoval chlapec.

[1] *Sýpky umístěné na kůlech typické pro španělský severozápad.*

Vytáhl telefon, přejel prsty po displeji a ukázal jí obrázek hrajících si dětí. V levém rohu fotky stála podivná postava, velmi vysoká, s neúměrně dlouhými pažemi a tváří s rozmazanými rysy.

Lucia při pohledu na něj pocítila zvláštní neklid.

„Slenderman je taková městská legenda," upřesnil Arias. Pomyslné monstrum, které se objevuje ve stovkách hororových pověstí a obrázků na internetu a nahání lidem hrůzu.

„Chceš říct, že byl hodně vysoký, viď?"

Chlapec kýval hlavou. Lucia si pomyslela, že na internetu už nahrazují nové mytologie ty staré každý den.

„Kam odešel?" zeptala se.

Chlapec ukázal na úzkou ulici vinoucí se mezi domy, v tomto ročním období tichou a uzavřenou jako hrobka. Žulu fasád olizovaly mlžné skvrny a zanechávaly je vlhké a lesklé.

Lucia pocítila napětí, zdroj tepla, které se jí hromadilo v zátylku jako malý žhavý oříšek.

„Jdeme," řekla a vykročila.

„Není tady," řekl Arias. „Ten už je dávno někde v trapu."

Podívala se na své kotníkové boty. Špinavé. Celé od písku.

Měla chuť je sundat a oklepat.

„Poručice…" zašeptal Arias vedle ní.

Vzhlédla.

Vysoká postava.

Gigantické tělo, široká záda, maličká hlava spočívající na obrovských ramenou, příliš dlouhé paže – tiše a klidně se vzdalovala mlhou. Asi třicet metrů daleko. Na sobě měla

obrovskou zelenou větrovku velikosti 4XL, možná 5XL s kapucí staženou do obličeje.

„Do prdele," vydechl Arias a ona slyšela, jak se mu náhle prudce zrychlil dech.

Pravou rukou nahmatala na zádech pod koženou bundou zbraň. Pevně ji stiskla. Arias nosil svou pistoli HK USP Compact na boku. V příštím okamžiku drželi každý svou zbraň oběma rukama před sebou. Přidali do kroku – neběželi však.

„Hej! Vy!" zavolala, když byli necelých deset metrů za ním. „Stůjte!"

Vysoká postava se neotočila ani nezastavila, ukazujíc jim dál jen svá obrovská záda.

„Stůjte! Nehýbejte se!"

Vyhověl. Na půl vteřiny. V další vteřině vklouzl do ulice po své pravici s hbitostí, která byla vzhledem k jeho hmotnosti obdivuhodná.

„Sakra! Sakra!" křičela Lucia.

„Půjdu tudy!" vykřikl Arias a hnal se doleva. „Rychle!"

Běžela. *Kam se poděl?* Doběhla na konec ulice, vědoma si příliš hlasitého klapotu svých kotníkových bot na dlažebních kostkách.

Někde od zálivu zaslechla příznačné zahučení rohu. Srdce jí bušilo o sto šest. *Kde sakra je?* Ulička se klikatila, odhalujíc v každém zákrutu nové mlhavé výhledy. Železné balkony, zavřené okenice, němé fasády ohlodané slaným větrem, dřevěné žaluzie ve výlohách obchodů spadlé jako gilotiny – většina z nich otevírala až na jaře.

Náhle ho uviděla. Stál čelem k moři se zkříženýma rukama.

Nehybný…

Ten obraz ji zasáhl, v mysli se jí vynořil jiný výjev, stejně ponurý a truchlivý – Rafael, její mladší bratr jednoho letního rána. Na vrcholu útesu. Těsně předtím, než se vrhl… Zaplašila tu představu.

Soustřeď se!

Co tam sakra dělá? Vůbec se nehýbal, otočen k ní zády jako by se ztratil v rozjímání o vodách zálivu ponořených v mlze. Jako by čekal… *až se přiblíží, až bude na dosah*…

„Guardia Civil, polož ruce na zátylek!"

Žádná reakce.

„Jsem ozbrojená, ruce na zátylek!"

Nic. *O co mu jde?* Utáhla si kapuci a blížila se v úhlu čtyřiceti pěti stupňů, jak je uvedeno v příručce operačních postupů.

„Slyšels? Ruce na zátylek! Na kolena!"

Proč se nehýbe? Vzápětí pochopila. Spodní část větrovky skrývala obrovský květináč. Vztekle mu strhla kapuci dozadu. Vršek větrovky byl připevněn ke kamennému kříži… Sáhla na rukávy. Stejně tvrdé.

Popadla vysílačku.

„Všem jednotkám, podezřelý na útěku v Combarru! Zablokujte všechny východy Pročesávejte oblast! Možná je stále tady!"

Chtělo se jí řvát. Zelená větrovka vlála na kříži jako strašák v poli. Chystala se pokračovat v pronásledování, když jí

v kapse džín zavibroval mobil. Vyndala ho. Peña. Její šéf na UCO. Sakra, ten si umí vybrat moment. Už už chtěla nechat rozhovor na později – jenže Peña nevolá nikdy bezdůvodně.

„Guerrerová," řekla.

„Vrať se do Madridu," oznámil jí.

„Cože?"

Okamžitě si vzpomněla na svého syna Álvara a matku, která byla od loňského listopadu v kómatu po prodělané mrtvici. Sevřel se jí žaludek.

„Stalo se něco?"

„Je to pracovní," odpověděl Peña, který uhodl její obavy. „A má to nejvyšší prioritu."

Zavrtěla hlavou.

„To je nemožné! Vypadá to, že toho hajzla konečně máme. Jsme fakt blízko! Nemohl utéct daleko. Je to otázka minut!"

„Vracíš se," řekl, jako by ji neslyšel. Arias se postará o vedení týmu v Galicii. A posílám dva lidi navíc jako posilu.

„Já to tu teď v žádném případě nemůžu nechat, do háje!" odpověděla mu rozhodně. „To mi nemůžete udělat. Ne teď když máme konečně horkou stopu!"

„Je to rozkaz, Guerrerová."

Jdi do prdele, Peño. Zhluboka se nadechla.

„Můžu aspoň vědět, o co jde?"

„Ne po telefonu. Řeknu ti to, až se uvidíme. Helikoptéra tě vyzvedne na Combarrské pláni, to je… počkej chvíli… Peirao da Chousa, víš, kde to je?"

„Myslím že jo," odpověděla neochotně. „Je tu jen jedna velká pláň, asi 200 metrů od místa, kde teď jsem."

„Výborně. Počkám na tebe v autě na letecké základně v Torrejónu. Neztrať ani minutu."

ČÁST PRVNÍ

BOHÁČI

1

V 8:55 využil pilot toho, že se mlha rozestoupila a „šlápl na plyn“. Helikoptéra přeletěla nad Combarrským přístavem, vodami Atlantického oceánu a ocitla se nad krajinou, kde se moře a země proplétaly jako nerozluční milenci. Údolí, cestičky, zátoky, kopce, lesy, vesnice, farmy, viadukty, oceán… Lucia myslela na tuto zemi zátok, lesů a rozeklaných pobřeží, kterou opouštěla. Také zemi legend, tajemství uzamčených v bytostech jako v pevně utažených měšcích, zemi štědrých srdcí a chrabrých duší. Zemi čachrování, šmelení a korupce. Především, nechala Ariase samotného řídit zbytek týmu – ne že by byl snad neschopný nebo méně motivovaný než ona – a ponechala ty ubohé ženy jejich osudu.

Zuřila.

Viděli ho tak zblízka…

Ve skutečnosti nebyli nikdy tak blízko. Nyní měli popis. Tedy pokud to dítě nemluvilo nesmysly a obr neutekl z úplně jiného důvodu. Ráda by ho pronásledovala ulicemi Combarra.

Než nastoupila do vrtulníku, zavolala Ariasovi. Obr jako by zmizel v mlze. Proklouzl jim mezi prsty. Dala rozkazy: „Jděte ode dveří ke dveřím, hledejte daktyloskopické stopy, DNA, prach a pyl na zelené větrovce, v jejích kapsách a sebemenších záhybech, pořiďte soupis všech výrobců XXL velikostí a prodejních míst…“

Věděla však, že je příliš pozdě.

Jako se vynořil z mlhy, aby se jim vysmál, tak se do ní, ještě hustší, zase vrátil.

Až do příště…

Hrozila se zprávy o dalším zmizení. Nová kořist unesená cestou do práce, dělnice, zaměstnankyně konzerváren, další z milionů žen ve stínu, milionů anonymních duší vstávajících časně ráno, aby udržely chod této země, zatímco ostatní zůstávají pěkně v teple svých postelí.

Seděla vzadu ve vrtulníku a cítila, jak jí v žaludku žhnou uhlíky hněvu. V těchto dnech je cítila čím dál častěji.

Neboť Veře Sáez Lourové předcházela Paz Ruíz Barrancová, dvacet osm let a Andrea del Árbol Castrová, třicet tři let. Obě uneseny ráno po cestě do práce (Andrea pracovala v konzervárně v La Coruně, Paz byla uklízečka). Pokaždé bylo tělo nalezeno pár dnů po jejich zmizení. První na dně opuštěné loďky v malé zátoce severně od O Pindo, nedaleko staré továrny, ve které se kdysi rozřezávaly a připravovaly velryby. V zimě sem zabloudí jen páry hledající klid a samotu – a právě jeden pár ji také našel, s očima a rty vyklovanými mořskými ptáky. Druhé tělo nalezl v lopatě bagru poblíž farmy

severovýchodně od Muros hoch, který si tu hrál se svým dronem. Všechny měly kolem sebe nástroje rituálu *vzduchu*: sítko, tři hlavičky česneku, růženec a nůžky, ze kterých si vrah udělal originální zbraň zabodnutou vždy do krku oběti. Krom toho to vypadalo, že vrah nechává nástroje jen tak, aniž by je schovával, ale zároveň je nijak zvlášť nevystavoval.

Pokud jde o Veru Sáez Lourovou, byla nepochybně unesena, když se chystala nastoupit do auta. V Cambadosu před jejím domem byly na chodníku poblíž auta nalezeny drobné stopy krve. Pracovala v jedné pekárně v Rianxo a stejně jako další dvě ženy vstávala každý den velmi brzy. Vrah – neboť Lucia nepochybovala, že se jedná o muže – napadal pouze mladé ženy, které tvrdě pracovaly a které v zimě vstávaly za tmy, zatímco zbytek světa ještě tvrdě spal. Překvapoval je v opuštěných ulicích beze svědků, sotva probuzené, ztěžklé únavou. *Teď však už ne*, pomyslela si. Odteď nemohly být ženy v Galicii odcházející brzy ráno do práce víc probuzené, odteď měly oči doširoka rozevřené, uši nastražené a žaludek jim svíral strach. Ani to však Veru Sáez Lourovou nezachránilo před trpělivým, záludným, organizovaným predátorem, který se pečlivě věnoval studiu zvyků oběti a který si uměl vybrat ten pravý okamžik.

Žádné z gynekologických vyšetření provedených koronerem u prvních dvou obětí neprokázalo známky znásilnění nebo sexuální agrese či týrání.

Což ovšem nijak nemírnilo pocit hrůzy při pomyšlení na jejich zajetí, na jejich poslední utrpení, na posledních pět dnů života, které Paz a Andrea strávily daleko od svých rodin

(koroner v obou případech stanovil dobu mezi zmizením a smrtí na pět dnů), od svých partnerů, dětí, přátel – se smrtí jako jediným východiskem a zrůdou jako jedinou společností.

Kde je držel? V jakých podmínkách? A proč pět dnů, proč ne čtyři nebo deset? Nechal je do poslední chvíle věřit, že je osvobodí? Ta poslední musela nepochybně slyšet nebo číst o dvou předchozích obětech v tisku nebo na sociálních sítích před tím, než byla unesena. Mluvilo se o nich všude. Nemohla si tudíž dělat iluze o tom, co ji čeká.

Prosila ho? Snažila se ho přemluvit? Nebo se smířila se svým osudem?

Od prvních zmizení a prvních vražd byly všechny telefonní linky všech orgánů činných v trestním řízení v Galicii a sousední Asturii plně vytíženy. Každému hovoru se dostalo pozornosti. Byli vyslyšeni pomatenci, excentrici, podivíni, mýtomanové, vizionáři i ti, kteří chtěli upřímně pomoci. Více než tisíc indicií bez jediné konkrétní stopy.

Nic. Nula. *A najednou se vynoří z mlhy a zjeví se před námi.*

Má snad už dost anonymity? Hledá trochu slávy jako tolik jiných před ním? Nebo je tak sebevědomý? Říká si snad nakonec, že policie je příliš hloupá na to, aby ho chytila?

Krajina pod nimi míjela, zatímco ona myslela na všechny ty ženy. Vibrace stroje a vrčení rotoru ji ukolébávaly, až usnula.

„Poručice…“

Otevřela oči a okamžitě ji oslnilo ostré ranní slunce proudící do kabiny přes plexisklo helikoptéry. Rozhlédla se kolem

sebe. Vojenská základna. Torrejón de Ardoz, severovýchodně od Madridu. Lucia otevřela zadní dveře, aby se dostala ven, zatímco se lopatky dotáčely. Počasí bylo jasné, obloha blankytná, byla tu však větší zima než v Galicii.

Opodál poblíž auta zahlédla stát Peñu s jeho knírem a hranatou hlavou otce rodiny. Bylo 11:35 dopoledne.

„Co je to za naléhavou záležitost?" zeptala se.

Seděl na sedadle vedle ní a pohlédl na záda řidiče, jako by se bál říct před ním víc – ačkoliv to byl řidič z UCO. Místo toho raději otevřel složku na svém klíně a podal Lucii fotografii.

„Poznáváš ji?"

Ovšemže ji poznala. Marta Millánová. Jedna z nejbohatších žen ve Španělsku. Tvář madridské smetánky, přítelkyně královské rodiny a všech takzvaně významných lidí v zemi. Pravidelně se dostávala na titulní stránky bulvárních deníků pro své noční výlety, výstřelky, eskapády a také různá kousavá a sarkastická prohlášení. Na fotce měla zavřené oči, obličej bez výrazu – a Lucia pochopila: *Marta Millánová byla zavražděna.*

„Aha, tak proto tedy," nemohla si odpustit poznámku. Protože tu byl zabit někdo, koho považujete za důležitého, byla jsem odvolána od vyšetřování únosů a vražd žen v Galicii. Zkrátka jedna Marta Millánová je v očích Guardia Civil víc než tři dělnice, je to tak?"

Beze slova vytáhl ze složky druhou fotografii a podal ji Lucie.

„A sakra," řekla.

To, co spatřila, zařadilo zločin okamžitě do rejstříku mimořádných případů, o nichž se týdny píše v tisku a mluví na všech zpravodajských kanálech. Takových, které pronásledují vyšetřovatele i léta poté, co odešli do důchodu, a o kterých při každé příležitosti rádi znovu promluví, obohacujíc své vyprávění pokaždé o nový detail. Případů, jež plní stránky knih, jsou tématem speciálních reportáží a dokumentárních seriálů.

Druhá fotografie ukazovala ve skutečnosti jen *polovinu* Marty Millánové: spodní část těla, od pasu dolů, chyběla. Břicho bylo odříznuté – možná pilou – a sahalo zhruba k pupku. Kromě několika uvolněných vnitřností visících pod ním byl řez poměrně čistý. Lucia si mimochodem všimla, že Marta Millánová má předělaná ňadra. Horní část trupu byla přivázána s rozpřaženými pažemi k velkému křišťálovému lustru pod římsovým stropem. Vypadalo to, jako by se snažila odletět a mávala přitom křídly.

„Taková hrůza," zašeptala.

„Přesně jak říkáš."

„Kde to je?"

„Gran Vía, 40 – její luxusní střešní byt ve městě."

„Přímo v centru, v policejní zóně," poznamenala. „Proč my? Kde je druhá část těla?"

Podal jí třetí fotografii: představovala spodní část těla s roztaženýma nohama ležící na dlaždicích. Osiřelé nohy a pánev vytvářely zvláštní dojem evokující polovinu figuríny zapomenuté kdesi v zadním kamrlíku.

„Gran Vía je závěrečné dějství, scéna opuštění těla. První dějství, kde došlo k přepadení a vraždě, se odehrálo v její letní rezidenci Miraflores de la Sierra – bezpečném letovisku pro bohaté, kteří rádi dýchají čistý horský vzduch. To jsme objevili jako první a tam byla rozříznuta. Čili v zóně Guardia Civil. Takže je to naše."

Poslední větu pronesl trochu spokojeným tónem, který Luciu naštval.

„Kdo ji našel?"

„Měla dnes narozeniny a ráno ji našli dva zaměstnanci, kteří přišli připravit oslavu. Pak byla nalezena… ehm… druhá polovina těla v jejím bytě na Gran Vía, asi o tři hodiny později."

Podíval se na Luciu.

„Ministr chce, aby se vyšetřování ujala UCO. Konkrétně tvoje skupina."

Oplatila mu pohled.

„Nemůžu, mám už tak dost práce s vraždami těch žen v Galicii. Musíme prostě toho parchanta chytit dřív, než udeří znova."

Povzdychl si.

„Jak jsem už říkal v telefonu, vyšetřování v Galicii povede Arias, posílám mu posily. Zdá se, že tomu stále ještě nerozumíš – ministr udělal z tohoto případu absolutní prioritu. A my budeme pod neskutečným drobnohledem. Nebo v záři reflektorů, chceš-li. Opravdová mediální smršť. Tohle prostě rozhodně nesmíme podělat."

Ministr… o to tu jde. Nahoře se rozhodli, že smrt jedné ženy tak bohaté a slavné, jako je Marta Millánová, je mnohem důležitější než únos a smrt tří vesnických žen – přestože všichni věděli, že smrtící série tam ještě zdaleka neskončila.

2

GRAN VÍA JÍ VŽDY připomínala divadelní scénu. Kaňon barokních a rokokových staveb plný balkonů, říms, sloupů. Gigantické bílé svatební dorty sklánějící se nad třpytivým hejnem vozidel Guardia Civil parkujících dole.

Třída a přilehlé ulice mezi stanicí metra Callao a ulicí Calle de Mesonero Romanos byly uzavřeny, což způsobilo obrovské zácpy v centru, a Gran Vía – obvykle bzučící a doslova hučící úl – byla toho rána překvapivě klidná a opuštěná.

V 11:57 vystoupila z auta a vzhlédla k bílé balustrádě střešního bytu úplně nahoře. Pak s Peñou vstoupili do obrovské vstupní haly s černě nalakovanými zdmi, zlaceným stropem a mramorovou podlahou.

Výtah byl hrou zrcadel, dřeva a ostrých záblesků světel. Lucia se na sebe nenápadně podívala, její obraz se tříštil donekonečna v rozbitých odrazech. To, co viděla ji moc nepotěšilo. Bledý a unavený obličej, stisknuté čelisti, váčky pod očima byly ve světle reflektorů ještě zřetelnější.

Nespavost, vztek, pochybnosti, vyčerpání…

Kabina pomalu zastavila v posledním patře. Jediné dvoukřídlé dveře na patře. Lucia zahlédla kulaté oko kamery zasazené v zárubni vpravo od dveří snímající celé patro. Dole biometrický senzor, na který bylo třeba položit ruku.

Dvojité dveře byly dokořán.

Peña jimi prošel první.

Už z vestibulu viděla, že je tu všechno předimenzované – jen vstupní část by mohla být bytem kterékoliv oběti z Galicie. Vlastně šlo spíš o širokou chodbu, jejíž stěny byly prošpikovány obrovskými černobílými fotografickými portréty vysokými dva metry, které je sledovaly, připomínajíce tak jakousi čestnou stráž. Portréty byly odděleny půlkulatými zlatými nástěnnými lampami. Výsledný efekt se jí zdál poměrně úspěšný, pokud bylo cílem zapůsobit na návštěvníky. Vlněný koberec pod jejich nohama byl tak hustý, že jim připadalo, jako by se vznášeli.

Další polstrované dvojité dveře na konci chodby. Také dokořán. Náhle je zaplavil hluk mnoha hlasů – a Lucia si pomyslela, že v apartmá Marty Millánové je opravdu hodně lidí. Až příliš. Toho rána 25. ledna se telefony mezi Guardia Civil, kriminální policií, hlavním vedením a ministerstvem nezastavily.

Srdeční sval se stahuje jako o závod, krev proudí rychleji …

Ne že by byla agorafobní, to ne, ale nenáviděla davy, shromáždění, cokoliv, co svedlo dohromady velké množství lidí na jedno místo. Připadalo jí, že v davu je vždy něco hrozivého, tísnivého a odcizujícího.

Prošli do otevřeného prostoru, který byl celý – od dekorací po nábytek – navržený tak, aby ohromoval: nejistá rovnováha mezi přepychem a okázalostí, luxusem a vulgaritou. Všude smalty, glazury, čínští draci a panteři, drahé skleněné předměty „pâte de verre", průhledné lampy s černými stínidly, současná umělecká díla, zrcadla složitých tvarů, stolky z broušeného skla… Napravo bar s pozlaceným pultem a bílým polstrovaným čalouněním, nalevo černobíle pruhované zebří pohovky, kousek dál jídelna pro třicet osob. Dekor si hrál se světly, průhlednostmi, úhly, povrchy, odlesky, geometrií.

A uprostřed toho všeho visela na obrovském křišťálovém lustru Marta Millánová.

Nebo spíš polovina Marty Millánové…

3

LUCIA SE CHVÍLI DÍVALA na tento nový typ umění. Ve třpytu křišťálového lustru, s křídově bílou kůží, černými vlasy a pevnými špičatými ňadry, která neodpovídala jejímu věku, mohla být Marta Millánová součástí své vlastní sbírky. Ale zrůdné sbírky, díla šíleného umělce, pomyslela si Lucia, když pozorovala výjev nad sebou: růžové vnitřnosti, syrové maso, páteř vyčnívající mezi dvěma bederními obratli.

Zatnula zuby.

Ten, kdo tohle udělal, musel být znepokojivě klidný. Pod tělem stálo křeslo – zabalené do bílého plastu s nápisem „Guardia Civil" –, na které musel vrah vylézt, aby zavěsil polovinu těla. Připevnil zápěstí oběti ke spodním větvím lustru tlustou černou lepicí páskou. Na to bylo zapotřebí hodně síly. Ale pro někoho, kdo je zvyklý – ať už pro radost, nebo kvůli práci – zvedat těžká břemena, nic nepřekonatelného.

Jak se mu podařilo dopravit sem polovinu těla, aniž by si toho někdo všiml?

„Jednoduše ji přinesli v kufru," odpověděl tichý, klidný hlas vedle ní, „pokud myslíte na tohle. Je to na kamerách. Je tu příliš mnoho lidí, nemyslíte?"

Naštěstí ECIO před chvílí skončilo.

ECIO byl Inspekční pozorovací tým (*Equipo Central de Inspecciones Oculares*), z Guzmán el Bueno. Lucia si pomyslela, že dorazila po bitvě. Otočila se ke zdroji hlasu – soudce Galván, malý šedivý muž s ptačí tváří v zelené kostkované bundě.

„Za nás dobré," řekl. „Dokončili jsme první vyšetřování. Hodně štěstí poručice. Informujte mě, tato záležitost je, jak mi bylo řečeno, absolutní prioritou," dodal, než se otočil směrem k východu.

Je tu příliš mnoho lidí…

Přelétla je všechny pohledem. V různých místnostech bylo nejméně dvacet pět lidí. Muži a ženy v bílých kombinézách s kapucí, ale také nemálo vyšetřovatelů v civilu.

Prodírala se tím prostorem s vysokým počtem civilních strážců a techniků na metr čtvereční. Náhle se zastavila. Její oči spočinuly na malé skupince stranou. Ředitelka Centrální operační jednotky plukovnice Pilar Molina Marcosová, statná nudná žena bez charizmatu, v ní hovořila s několika vysokými důstojníky Guardia Civil: s hlavním důstojníkem justiční policie, zástupcem operačního ředitele, a dokonce i s generálním ředitelem. Lucia nikdy neviděla takovou koncentraci papalášů a vojenských čepic na místě činu. To bylo nejen neobvyklé, bylo to vůbec poprvé. A byl tam ještě někdo. Někdo, koho by zde nečekala. Muž, jehož tvář znaly miliony

lidí v zemi – aniž by ho kdy potkaly, stejně jako do dnešního dne Lucia –, neboť ho vídaly jen v televizi, v novinách či na internetu: ministr vnitra. Vysoký, štíhlý, kolem šedesátky, oblečený jako ze škatulky. Podlouhlý koňský obličej zbrázděný hlubokými vráskami, zakončený kozí bradkou v barvě pepř a sůl. Stál tam v podivné poloze, trochu sehnutý, jedno rameno výš než druhé, tak, jak byli lidé zvyklí ho vídat před kamerami a objektivy fotoaparátů. Lucia někde slyšela – nebo možná četla –, že za to může idiopatická skolióza. Zahlédla, jak mu plukovnice cosi šuška do ucha a v příští vteřině obrátil ministr svůj lstivý kočičí pohled k Lucie.

„Myslím, že mluví o tobě," řekl Peña, když kolem ní procházel, aby pozdravil ta velká zvířata.

Cítila, jak jí do tváří stoupá horko, vůbec ji netěšila představa, že si bude muset potřást rukou se všemi těmi lidmi. Ve formálních zdvořilostech nebyla zběhlá.

„Poručice," oslovila ji plukovnice, „díky, že jste se tak rychle vrátila z Galice."

Neměla jsem na výběr, pomyslela si.

Pak přistoupil generální ředitel, podsaditý muž vyzařující autoritu, s rezavým vousem protkaným šedinami, který připomínal oheň šířící se na podzim šedým podrostem, zanechávaje za sebou popelavé šmouhy.

„Ministr chce, aby se případem zabývala UCO," řekl a změřil si ji přísným pohledem, který z ní nespouštěl. „A plukovnice i velitel Peña tvrdí, že jste nejlepší vyšetřovatel na čtvrtém patře."

Vyjadřoval se úsečně, odtažitým způsobem.

„Mluvili o vás," pokračoval. „V dobrém i ve zlém. V podstatě to vypadá, že jste nejlepším členem této jednotky a máte nejlepší výsledky. Ale taky pěkně tvrdou hlavu. A já žádné tvrdohlavce na tomto případu nechci. Za žádnou cenu. Jde teď o naprostou prioritu (*další, co mluví o prioritách*, pomyslela si), všechny ostatní případy musí počkat. Ani slovo tisku, o to se postará plukovnice. Budete s námi sdílet veškerý průběh vyšetřování. A při sebemenší chybě máte padáka."

Výborně. Aspoň máme jasno. Žádné zbytečné tlachání, rovnou k věci. A pro jednou snad dostaneme prostředky, o které žádáme.

„Rozuměla jste, poručice?" zeptala se plukovnice Marcosová. „Tentokrát žádné nepříjemnosti jako s Franciscem Manuelem Mélendezem."

Nadskočila. „F2M"… Perfektně načasováno vynést zrovna tuhle vzpomínku opět na světlo boží. Před očima jí vyvstal obraz vraha s kladivem, jeho zlověstná přítomnost, dlouhé červené šaty, blonďatá paruka, přehnaný make-up, když se na ni vrhl na záchodcích jedné dálniční čerpací stanice.

„Pojďte," řekla plukovnice, „ministr vás chce poznat."

Následovala ji s knedlíkem v krku. Ministr vnitra ji sledoval, když se blížila. Pronikavé oči. Inkvizitor. Napřáhl k ní ruku.

„Tak vy jste tedy ta, která povede vyšetřování? Tím lépe. Plukovník vás chválil. Tato záležitost je nanejvýš důležitá. Že někdo napadne jednu z nejbohatších žen ve Španělsku,

rozřízne ji vejpůl a pověsí na lustr...“ rozhořčeně si odfrkl. „Vrah musí být bez prodlení dopaden. Navíc Marta je… *byla* má přítelkyně. Spoléhám na vás, poručice. Najděte ho.“

Lucia se cítila čím dál tím hůř. *A ženy, co jsou po cestě do práce zapíchnuty zrůdou, která je drží několik dní v zajetí, než někde pohodí jejich těla, to pro vás není nanejvýš důležitá záležitost, pane ministře?* měla chuť se zeptat.

„Spolehněte se, pane,“ odpověděla.

Ministr si ji prohlížel, rovnaje si přitom kravatu. Přejížděl ji zkoumavým pohledem, jako by hledal odpověď na otázku.

Poté kývl hlavou, jako by ji konečně našel a stiskl jí podruhé ruku.

Trocha fyzického nátlaku neuškodí, pomyslela si.

Poodešla a začala pohledem přejíždět po četných dílech současného umění zavěšených na zdech. Nevěděla o nich nic, nicméně předpokládala, že mají závratnou cenu.

Hned nato spatřila sledovací kamery v rozích místnosti: vrah je zakryl pomocí barvy ve spreji. Musel vstoupit v kukle a kšiltovce – a spěchal kamery postříkat, aby se mohl v klidu věnovat své záležitosti.

Věděl, co dělá, možná tohle místo dokonce i znal.

Přistoupila k jednomu ze svých kolegů, který měl na zadní straně vesty velký nápis „UCO GUARDIA CIVIL“.

„Co personál?“ zeptala se.

„Byli předvoláni k výslechu. Když jsme dorazili, žádný z nich tu nebyl.“

„Víme, jak se sem dostal?“

„Vešel do budovy v noci, když vrátný spal. Měl kód. Otevření střešního bytu vyžaduje druhý kód a otisk prstu. Máme málo záběrů, protože hned, jak vystoupil z výtahu, postříkal kamery sprejem, ale předpokládáme, že z oběti dostal i tenhle kód a použil její ukazováček na biometrii. Převážel polovinu těla v kufru na kolečkách… Pak je vidět, jak vchází do bytu s obličejem zakrytým kuklou a zastříkává jednu kameru po druhé."

„Ukradl něco?"

„Co zatím víme, tak nic. Každé dílo má svůj vlastní alarm, je tudíž nemožné sundat ho ze zdi nebo si odnést sošku, aniž by spustil poplach na kontrolním počítači. Jelikož předpokládáme, že žádný z alarmů nespustil, hlídači se neobtěžovali podívat se na obrazovku. Jinak by si možná všimli, že tam není nic vidět. Je potřeba říct, že v této krásné čtvrti hlídají víc než dvě stě bytů…"

„A šperky?"

„Prověřujeme, ale nevypadá to, že by motivem činu byla krádež, a trezor je neporušený. Kdyby byl chtěl, mohl z ní dostat i tenhle kód."

„Pomalu, pomalu!" ozval se hlas o kus dále.

Lucia otočila hlavu. Viděla, jak sundávají tělo Marty Millánové. Muž v bílé kombinéze na skládacím hliníkovém žebříku ho podával dalším dvěma technikům vedle sebe s napřaženými pažemi. Ti uchopili polovinu těla a položili ji na plastovou plachtu rozloženou na zemi, držíc ho přitom zároveň za krk a v podpaží. Pracovali v rukavicích a se stejnou jemností,

jako by přemísťovali starožitný čínský porcelán. Černé vlasy sklouzly během manipulace na stranu a Lucia uviděla, že oběť má na čele a temeni hlavy velkou ránu: protáhlé zranění jako by byla velmi prudce zasažena tyčí nebo trubkou.

„Panebože," vykřikl soudní lékař plešatý jako vejce s oranžovými brýlemi na nose a náušnicí v uchu.

Přistoupila blíž a obešla ho, aby viděla, co vyvolalo takovou reakci. Seděl na bobku u hlavy oběti a ukazoval na místo, kde měla nahrubo oholené vlasy. Lucia měla pocit, jako by se jí do žaludku vplazil had.

Kousek chyběl… Nespokojil se jen s tím, že ji přeřízl vejpůl, vrah ještě Martě Millánové provedl trepanaci…

Pak podle všeho odstranil malou část šedé hmoty. Zadržela dech. Kdo mohl provést něco tak strašného? Tak svatokrádežného? A za jakým účelem? Co je to za magora?

„Provedeno *post mortem*," upřesnil soudní lékař podobný Eltonu Johnovi a povzdechl si. „Útočit na mrtvé je opravdu poslední tabu, nejhorší prohřešek. Toto je prosté a jednoduché znesvěcení. Ve všech civilizacích je úcta k mrtvým ústřední. Ale jsme ještě civilizace? Co myslíte, poručice?"

Jeho úvaha jí připadala zvláštní: byl by raději, kdyby byla trepanována zaživa?

„Jak zemřela?" zeptala se.

Elton John se na ni podíval přes své oranžové brýle uraženým pohledem.

„Právě jsme ji sundali. Dejte mi trochu času, ano? V každém případě jsem již examinoval druhou část, tu, co jsme

našli v Miraflores de la Sierra, a nezjistil jsem žádné známky znásilnění nebo sexuální agrese. Bližší zkoumání to potvrdí.

Vyjadřoval se s jakýmsi potlačovaným hněvem, o kterém Lucia věděla, že je součástí jeho povahy.

Najednou potřebovala na vzduch. Zvedla se a došla k otevřeným dveřím vedoucím na rozlehlou terasu. Jakmile byla venku, dolehl k ní tep metropole. Město hučelo zvukem motorů, aut, klaksonů a sirén jako velké živé tělo plné energie a zuřivosti.

Došla k zábradlí, počkala, až bušení srdce trochu ustane a podívala se dolů na náměstí Callao.

Vždy na ni působilo jako nějaké mini Times Square se svými obřími obrazovkami plnými reklam útočících na budovy ve stylu art deco, a s davy mladých lidí a turistů.

Jako teenagerka snila Lucia o tom, že tady jednou bude bydlet.

Soustředila se. Tahle hrůza nebyla dílem impulzivního a neorganizovaného šílence, ale šelmy s krutostí stejně ojedinělou, jako puntičkářskou. Následkem toho pátrala po dvou hrozivých predátorech současně. A jak v Galicii, tak v Madridu se od ní očekávaly rychlé výsledky. V hloubi duše věděla, že vyšetřování má jen velmi malou šanci na úspěch. Jak v prvním, tak v druhém případě. Ne s individui tohoto kalibru. Kufr na převoz těla, sprej na zastříkání kamer, pečlivě vybrané časy – vrah Marty Millánové vše naplánoval. S největší pečlivostí. Vsadila by se, že nenajdou žádné jiné stopy než ty, které chtěl zanechat. A únosce z Galicie, stejně metodický, za

ním nebyl nijak pozadu. Ti dva soupeřili v sadismu a chladnokrevnosti.

Podívala se dolů. Dav se shromáždil za bariérami znemožňujícími přístup do oblasti Gran Vía.

Zkoumala, zda někdo z přihlížejících vzhlédl k balkonu. Jedna z nejbohatších žen ve Španělsku byla právě zavražděna za zcela výjimečných okolností a za chvíli se na tuto informaci vrhnou média jako psi na kost.

Už teď byla vyčerpaná. Nikomu neřekla o svých problémech se spaním, o nocích, kdy se pronásledovaná nočními můrami zmítala v posteli a propotila povlečení. Nikdo si zřejmě nevšiml, že se jí třesou ruce.

Byla sobota, věděla, že má příští víkend v péči Álvara, a věděla, že to bude muset zrušit. Že to bylo v háji. Zase jednou. Chtělo se jí řvát. A její máma ležela v nemocnici v kómatu. Proč nepověřili vyšetřováním někoho jiného?

Náhle se za ní ozval hlas – panovačný, naléhavý:

„Pojďte se podívat!“